

EN NARKOTIKAVEJ FRA PALERMO TIL USA

Nyt slag mod de italienske Mafia-ledere

ROM, i november. Natten mellem 1. og 2. august tog nogle politibetjente hjem til den 75-årige Frank Coppola i Ardea di Pomezia ikke langt fra Rom for at arrestere ham. Han var ikke hjemme, konen og datteren sagde, han havde forladt bopælen for at besøge nogle venner, hvis adresse de ikke kendte. Efter en kort undersøgelse fandt betjentene ham alligevel i en lejlighed i nærheden, hvor Coppola havde søgt tilflugt, da han fik at vide, politiet ville arrestere ham.

På samme tidspunkt blev ni andre arresterede i forskellige italienske byer. Det drejede sig om en stor operation mod mafiaen, organiseret af Palermos politi som afslutning på to års undersøgelser. Operationen har stor betydning, da det drejer sig om mænd med kendte navne, bl. a. den berømte Giuseppe Genco Russo fra Mussomeli. Genco Russo, som nu er 72 år, var egnet til at være chef for den sicilianske mafia. Han er blevet arresteret flere gange og sagsøgt, også for mordforbrydelser, men altid blevet frikendt på grund af mangel på vidner og bevis.

For ca. et år siden blev han dømt til at tage fast bopæl i en lille landsby i provinsen Bergamo, men ved arrestationen opholdt han sig på et hospital i Bologna på grund af en alvorlig øjensygdom.

Udover Frank Coppola og Genco Russo, er de øvrige arresterede: Frank Garofalo, Filippo Joe Imperiale, Rosario Vitaliti, Vincenzo Martinez, Giuseppe Maggadino, Giuseppe Scandariato, Diego Pajola og Calogero «Charles» Orlando.

Fire andre er på fri fod, og 2 af dem siges at være i USA.

Det vigtigste resultat af aktionen skulle være at skaffe bevis for, at der er forbindelse mellem den sicilianske mafia og den amerikanske gangsterverden. Man har lige fra Al Capone's tid været overbevist om, at den amerikanske gangsterorganisation var en afstamning af mafiaen.

Det siges at Palermos politi kom til det resultat, at det drejede sig om en forretningsforbindelse, og at en narkotikavej skulle gå gennem Sicilien.

Næsten alle de arresterede har i nogle år, eller en stor del af deres liv opholdt sig i USA, nogle af dem er også USA-statsborgere. De blev sendt tilbage til Italien som «uonskede», da man mistænkte dem for forbyrderisk virksomhed.

Nogle af de arresterede samt de andre, som endnu er på fri fod, deltog i Alpacchin's møde i USA i 1957 i Joseph Ba. Baras's villa efter mordet på Albert Anastasia, chefen for den kontrollerede amerikanske forbyrderverden. Ved den lejlighed blev Vito Genovese undvænt til hans efterfølger takket være hjælpen fra hans sicilianske «brødre». Der blev også oprettet en bedre

Den 72-årige gangster Genco Russo blev arresteret på et hospital i Bologna, hvor han lod sig behandle for en alvorlig øjensygdom

forbindelse mellem organisationen «Cosa nostra» i USA og mafiaen på Sicilien.

Omdannelsen af de to forbyrderorganisationers forhold fra «broderskabsforhold» til mere effektiv forretningsforbindelse var dog allerede begyndt for nogle år siden som en følge af den undersøgelse, det amerikanske senatsmedlem Kefauver ledede mod forbyrderverden. Cirka 100 gangstere af italiensk afstamning blev sendt tilbage til Italien, men de ophørte ikke med deres forbyrderiske indsats, men knyttede forbindelserne fastere mellem organisationerne. Blandt de største var Lucky Luciano (som nu er død) og Frank Coppola, der var en af hans medhjælpere.

Nogle måneder efter (i 1954) hørte man fra Napoli om en episode, som man ikke dengang tillagde større betydning. Politiet havde fået retaget en razzia i en sukkermødefabrik, som Lucky Luciano netop havde åbnet, men kort for razziaen var fabrikken blevet lukket og alt forsvundet. Sandsynligvis var mange sukkermandler af kokain.

Ofte kom kokain og heroin til USA i tomatsåser. Tilfældet vil, at en af de arresterede, Charles Orlando, er konserverfabrikant og eksportør — måske ikke så tilfældigt alligevel.

Der er iøvrigt et andet faktum, man skal tage i betragtning: Den grusomme og blodige kamp mellem rivaliserende forbyrderiske organisationer på Sicilien. Den sicilianske presse kunne næsten hver dag fortælle om rigtige geværkampe, mordattentater, biler fulde af trotyl, der sprængtes i luften i byernes centrum osv. Man var overbevist om, at det drejede sig om en kamp om mafiaens ledelse. De lokale interesser (kontrol over de store engros-markeder for handel med frugt og grøntsager, handel med byggegrunde, kontrol over politiske valg osv.) var ikke afgørende nok til at gøre kampene forståelige. Narkotikahandelen og dens mægtige fortjenester giver en mere trolig forklaring. De amerikanske pressekommentarer viser stor tilfredshed med den virkning, ledelse på grund af mangel på beoperationen for nylig også kan få i USA i kampen mod forbyrderverden.

Nu er rapporten fra chefen for Palermos politi, dr. Madia, gået til undersøgelsesdommer Aldo Vigneri, og her vil de største besværligheder være at skaffe beviser. Charles Orlando's advokat har allerede sagt, at han ikke vil søge midlertidig frihed for sin kunde, men løsevis.

Dr. Madia's rapport er endnu hemmelig, men man formoder, den er stærkt underbygget, idet man har fået magistraten til at undersøge arrestordrene.

Ettore Lolli.

UDENRIGS-ORIENTERING

Reaktionerne på de Gaulle

REAKTIONERNE ude og hjemme på general de Gaulles uventet korte tale om sin beslutning at fortsætte et interessant i deres forskellighed.

Frankrigs vedholdende søgen kontaktet østpå var netop kulmineret med udenrigsminister Couve de Murvilles vellykkede forhandlinger i Moskva. Med tanken på det forventede de Gaulle-besøg glæder sovjetlederne sig naturligvis over, at Frankrigs «realistiske» politik kan ventes fortsat. De skifter øjensynlig en hjælp til en løsning af det tyske spørgsmål, der efter fransk opfattelse nødvendigvis må ske lidt efter lidt af fredelig vej, dvs. via Sovjet. Af samme grund er man tilfreds i Polen, hvis egen præsident lige har haft lejlighed til at understrege Oder-Neisse-sagen i Paris. I Østtyskland var der indgående og venlige kommentarer i pressen. «Generalen gør hver gang det, vi ventede af ham», siges der — men DDR er dog ikke anerkendt af Frankrig endnu. Peking noterer kort, at de Gaulles beslutning vækker uro i Washington. I Belgrad peges man på de alvorlige problemer, der kræver de Gaulles forbliven ved roret: Vietnam, markedskrise, Nato-revision, normaliseringen af forholdet til Sovjet og østlandene — altsammen i en sympatisk tone.

Skuldertræk

Mere forbavsende kan det derimod synes, at så forskellige lande som Den arabiske Union, Israel, Spanien, Algeriet, Tunis, Congo-Brazzaville erklærer sig tilfredse — omend måske ikke af samme grund. Et Madrid-blad fremhæver pudsig nok «de Gaulles høje agtelse for det franske folk».

Man ville have ventet mere forbehold i Vesttyskland, end der faktisk kom til udtryk. «Det er svært, men nødvendigt at leve med de Gaulle», skrev «Frankfurter Allgemeine». «Die Welt» er på en gang lidt urolig og dog tilfreds med sikringen af den franske stabilitet. I Svejts forestiller

man sig med skræk, hvad der kunne ske, hvis de Gaulle trak sig tilbage....

Holland, Frankrigs skarpeste modstander i fællesmarkedet, erklærer sig pessimistisk over for generalens fortsatte «odelæggende virke på internationalt plan». Og så Italien frygter følgerne af generalens politik, «der kun kan gavne Sovjet». De flegmatiske englændere udtaler sig med større venlighed, end man kunne vente efter de Gaulles behandling af dem, og de giver egentlig generalen ret i, at det er ham, der har rettet Frankrigs indre og ydre situation op. «Manchester Guardian» indrømmer, at engelsk og fransk syn på Natos fremtid har visse træk til fælles. Men de Gaulles Europa-politik er jo ikke acceptabel.

Amerikanerne skutter sig ved tanken om kommende besværligheder med den selvrigtige general. Hans motiver? Han kan vel lide at have magten, han vil se champagne-skyen af sin første brintbombe om et par år.... Udsigten til et kommende sværtryk kaos vil le jo nok få Frankrigs allierede til trods alt at ønske de Gaulles genvalg, og det gælder også USA, skrev det republikanske «New York Herald Tribune».

Fransk forargelse

Alt dette har de Gaulle uden tvivl læst med større behag, end han har fundet ved tonerne hjemme fra, bortset fra hyldesten fra hans egne. (Hvad disse, f.eks. den kasserede kronprins Pompidou, tænker om de Gaulles vurdering af dem, når man fremhæver sin egen uundværlighed, er en anden sag). Også det borgerlige «Figaro» bøjer sig ærbødigt, men et andet højreblad finder det dog overdrevet, når de Gaulle ikke mener, der er nogen udvej for landet uden ham. Denne selvovervurdering — eller undervurdering af det franske folks ressourcer — har vakt den største forargelse i venstrepositionen. Det socialdemokratiske bureau erklærer: «Frankrig levede for de Gaulle, det vil

de Gaulle

også leve efter ham». «Hvilken foragt, også for hans eget parti», skrev «Le Monde».

Forsøg på parti-dannelse?

Alle fem modkandidater kommer på samme linje. François Mitterrand havde forlængst sagt, at det bedste bevis på gaulismens fallit ville være, om de Gaulle var nødt til at genopstille. Nu er beviset der. «General de Gaulle har valgt den bedste gaulistkandidat, han kunne finde, sig selv», siger Mitterrand. «Jeg kæmper for fremskridt, han er talsmand for det 19. århundrede. Jeg kæmper for venstre imod ham, der tjener som skjold for højre.... vores kamp fortsætter efter 5. december op til det kommende parlamentsvalg».

Den sidst tilkomne præsidentkandidat, Lecanuet (MRP og centrum), hævder, at de Gaulle afslører, at al talen om politisk stabilitet er falsk, fordi denne stabilitet kun hviler på hans person.

Lecanuet lægger især sin kampagne an på Europa-politikken, som centrum, højreposition, mange forretningsfolk og nu også bønderne ser truet af de Gaulles holdning. Desuden stiller Lecanuet måske mod efter præsidentvalget at kunne danne et bredt demokratisk, dvs. højreorienteret parti. Det lader allerede til, at højre-ekstremisten Tixier-Vignancourt, der selv er præsidentkandidat, ser hen til med sine folk at kunne blive en fløj i dette nye konservative parti. Om landbrugerne i De Uafhængige går med Lecanuet vil vise sig. De er i hvert fald vrede på de Gaulle for hans landbrugs-politik og opbremsningen af fællesmarkedet. Andre uafhængige fortsætter med at støtte de Gaulle, Derimod vil nogle radikale stemme på Lecanuet, ligesom deres afgående formand Maurice Faure, der skarpe revser i nationalforsamlingen af Pompidou og hans gerninger. Hovedparten og den nye radikale partiformand Billières er dog tilhængere af Mitterrand og Mollets «lille föderation».

Støtte fra Mendes-France

Venstre-kandidaten, der helst skulle samle 8-9 millioner stemmer ved valget og altså blive nr. 2 efter de Gaulle, har netop fået en glimrende støtte fra ingen ringere end Pierre Mendes-France. Lige før de Gaulle skulle tale, havde «Nouvel Observateur» over to numre bragt en opsigtsvækkende samtale med den tidligere ministerpræsident, som for første gang i tre år tager ordet. Han råder alle sine venner til ligesom han at give venstre-kandidaten deres stemme, de Gaulles enmandsstyre er en pestilens for denne grundfæstede demokrat. Men P. M. F. er optimist og tror, et konstruktivt program vil kalde borgerne frem, og det håber han Mitterrand snart vil fremsætte. Et af punkterne herpå må være en virkelig Europa-politik. Den økonomiske planlægning, Frankrig og andre i de seks har, må forlænges til et europæisk plan, og Europas økonomi må ikke kunne domineres af karteller og forretningsmonopoler, derfor må der en politisk myndighed til, demokratisk valgt og kontrolleret.

På spørgsmålet om de Gaulles uafhængighedspolitik, der tiltaler mange venstreorienterede, svarer P. M. F.: «Tyder noget på, at Mitterrand vil være mindre besluttet på at få vor uafhængighed respekteret end de Gaulle?».

ELLEN NIELSEN

Frank Coppola (75) forsvandt fra sit hjem, da politiet kom for at hente ham, men han undgik ikke en arrestation